

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. Бургас, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Калина Ст. Пенева
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Кремена Ил. Лазарова Въззивно гражданско
дело № 20242100500106 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба **вх.№ 46091/06.12.2023г. на БРС** от „**Минолби**“ ЕООД, ЕИК: 201995159, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ж.к. „Славейков“, бл. 22, вх. 2, ап. 8, представлявано от **Владимир Милчев Тренчев**, против **решение № 2290/09.11.23г. по гр.д.№ 4206/23г. на БРС**, с което съдът е **отхвърлил** осъдителния иск на дружеството против „**А1 България**“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Илинден, ул. „Кукуш“ № 1, представлявано от **Александър Василев Димитров** и **Младен Маркоски**, **за заплащане на обезщетение в размер на 2лв. без ДДС, представляващо** заплатена от въззивника и недължима сума за обработка на просрочени задължения към въззиваемия. Твърди, че решението не е правилно, защото съдът неправилно е приложил закона и неправилно е ценил събраните по делото доказателства. Излага аргументи за отмяната му и моли за постановяване на нов съдебен акт, с който предявеният иск бъде уважен. Няма доказателствени искания. Претендира разноски.

Въззиваемият търговец „**А1 България**“ ЕАД, оспорва жалбата, чрез

юк. М. Караколев. Оспорва качеството на въззивника на „потребител“, както и изложените в жалбата оплаквания. Моли атакуваното решение да бъде потвърдено. Излага обосновани мотиви за неговата правилност. Няма искания по доказателствата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ГПК, от легитимирано лице, пред надлежната инстанция, против акт, подлежащ на съдебен контрол и е допустима.

Предявеният иск пред районния съд е с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред БРС е образувано по искова молба от „Минолби“ ЕООД против ”А1 България” ЕАД с иск да бъде осъден въззиваемия търговец да заплати сумата от 2.00лв. без ДДС, получени без основание на 07.06.2021г., ведно с направените разноски по делото. Твърди, че сумата е начислена от въззиваемото дружество като обезщетение за забавено плащане от страна на въззивника, но по своята същност представлява неустойка. Поддържа, че клаузата не е индивидуално договорена, че цели да прикрие скрита такса и като така е неправопавна. Заявява, че я счита за нищожна на посочените основания, а съответно, извършеното от дружеството плащане – за недължимо платено. Ето защо моли за постановяване на решение в горния смисъл.

Въззиваемият оспорва претенцията в приложения по реда и в срока по чл.131 ГПК отговор, чрез своя процесуален представител. Излага подробни мотиви за отхвърлянето ѝ. От своя страна квалифицира сумата като компенсаторно обезщетение за лошо изпълнение на сключения с въззивника договор. Заявява, че сумата от 2лв. без ДДС при просрочени плащания е определена от „А1 България“ ЕАД на база разходите за възнаграждения на персонала, поддръжка на сгради, средни административни разходи на отдел „Просрочени вземания“, дял на разходите за амортизация на билинг системата, разходи за техническа поддръжка на мобилната мрежа и др.

Също се позовава на факта, че плащането на сумата е предвидено по ОУ

на дружеството, публикувани в Интернет и се дължи при просрочие на погасяването на дължимите средства по сключен договор. Възражава и срещу приложението на правила, уреждащи закрилата на потребителите, понеже в конкретния случай става въпрос за договор, сключен между двама търговци. Моли за отхвърляне на иска, също ангажира доказателства, моли за присъждане на разноски.

Фактическата обстановка е подробно описана от първоинстанционния съд и накратко пресъздадена е следната:

Страните по делото са сключили договор за предоставяне на мобилна услуга, по който „А1 България“ ЕАД, гр.София е доставчик, а въззивното дружество е абонат и потребител на описаните по договора – стр.6, мобилни услуги.

Не се спори, че договорът е с начална дата 14.10.2019г. и крайна – 13.10.2021г.

Също така е установено, че по съставена на 05.05.2021г. ф-ра № 0429869639 на въззиваемото дружество за доставени и ползвани мобилни услуги, въззивното дружество е следвало да заплати сумата от 57.58лв. с ДДС, която явно е била просрочена.

Също не се спори, че за просрочието „А1 България“ ЕАД е начислило сума в размер на 2лв. за обработка на просрочено плащане, заплатена от страна на „Минолби“ ЕООД на 07.06.2021г. – стр.14 по делото, на основание чл. 27.1. (Изм. – в сила от 30.03.2012 г.; Изм. и доп. – в сила от 15.08.2019 г. във връзка с Решение № 276 от 19.07.2018 г. на КРС и подписано Споразумение от 16.05.2019 г. между КРС и А1) от Общи условия за взаимоотношенията между "А1 България" ЕАД и абонатите и крайните ползватели на обществените мобилни наземни мрежи на "А1 България" ЕАД:

„В случай на частично или цялостно неизплащане на указаната във фактурата или друг финансово-счетоводен документ сума в срока за плащане, абонатът дължи: законовата лихва за забава за всеки ден закъснение; разходи, свързани със събиране на дължимите от него суми, включително за съдебно и извънсъдебно събиране, извършвано от А1 или чрез трети лица; обезщетение в размер на 2,00 лв. без ДДС за обработка на просрочени задължения, което обхваща разходи по администриране (дейности по събиране и уведомяване) на просрочени плащания“.

Спорът между страните се свежда до това какъв е характерът на тази сума, дали съставлява неустойка или такса и дължи ли се от въззивния търговец, при положение, че според въззивника чрез нея доставчикът на мобилни услуги – „А1 България“ ЕАД на практика въвежда скрити и допълнителни такси за потребителя на услуги, какъвто е „Минолби“ ЕООД. Както бе описано по-горе, въвежда се и възражение, че клаузата не е индивидуално договорена. Във въззивната жалба е изложено и ново възражение, недопустимо като преклудирано, според настоящия състав, че тази неустойка се кумулира с начислена мораторна лихва и така значително се надвишава ОЛП по просрочени плащания.

За да отговори на поставените въпроси по делото, настоящият състав съобрази на първо място това, че се касае за спор между търговци, а не между доставчик – търговец и физическо лице. Във втория случай съдът би дължал изследване и обсъждане на наличие на неравноправни клаузи по договора, на клаузи, които нарушават равновесието в отношенията между двете страни, както и такива, които въвеждат скрити такси за потребителя и увеличават лихвената тежест, възложена му по договора. Разсъждения по горните поставени въпроси дори са вменени като служебно задължение на съда, но само и единствено в хипотезите, в които се обсъжда договор между потребител – физическо лице и търговец.

По настоящото дело това не е така. Дружеството „Минолби“ ЕООД, гр.Бургас потребява мобилни услуги, но не е физическо, а е юридическо лице. Ето защо не може да се ползва от защитата по Закона за защита на потребителите, доколкото там изрично е посочено кое лице има качество на потребител и търговците категорично не попадат в категорията.

Освен това, въведеното от „А1 България“ ЕАД възражение в същата връзка, както и липсата на спор между страните, че публикуваните ОУ на дружеството предвиждат спорното плащане, води до извод за приложение на чл.298 ТЗ: „Търговска сделка при общи условия

Чл. 298. (1) Търговецът може да установи отнапред общи условия за сключваните от него сделки. Те стават задължителни за другата страна, когато тя:

1. заяви писмено, че ги приема;
2. е търговец и ги е знаела или е била длъжна да ги знае и не ги оспори

незабавно“.

Както нееднократно бе посочено по горе, в случая става въпрос за двама договарящи помежду си търговци. Общите и предварително установени и публично обявени условия на първия са станали задължителни за контрагента му със сключване на договора за доставка на мобилни услуги. Ето защо, след като е допуснал просрочие на плащането си, „Минолби“ ЕООД дължи сумата от 2лв. и с погасяването ѝ тя не се явява недължимо платена. Искът за връщането ѝ е неоснователен и правилно районният съд го е отхвърлил.

Що се отнася до това какъв е характерът на тази сума – дали е такса, неустойка или обезщетение, настоящият състав приема, че този въпрос се явява без каквато и да е относимост към основния спор по делото и не подлежи на обсъждане, защото не би довел до възприемане на краен извод, различен от вече формирания.

Налага се извод, че жалбата не е основателна и решението на БРС следва да бъде потвърдено. В полза на въззиваемото дружество се дължи минималното възнаграждение от 100лв. за юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.78, ал.8 ГПК, вр. с чл.25 ПЗПП.

Водим от всичко така изложено, БОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2290/09.11.23г. по гр.д.№ 4206/23г. на БРС.

ОСЪЖДА „Минолби“ ЕООД, ЕИК: 201995159, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ж. к. Славейков, бл. 22, вх. 2, ап. 8, представлявано от **Владимир Милчев Тренчев**, да заплати на „А1 България“ ЕАД, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Илинден, ул. „Кукуш“ № 1, представлявано от **Александър Василев Димитров** и **Младен Маркоски**, разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Решението е окончателно .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____